

ZEMLÉNYI ZOLTÁN

KITILTOTTAK

Kitiltottak

Zemplényi Zoltán

Publio Kiadó

2013

Minden jog fenntartva!

„Amikor a csillagokba vágysz,
az álmaid valóra válnak”

Gene Simmons

Előszó

Végre megtört a jég, Ummék szabadabbra engedték pórázomat. Tegnapelőtt még kénytelen voltam „leszökni az utcára”, de tegnap és ma ezt már teljesen legális alapokon teszem. Végre valahára nincs senki, aki mellettem kapkod. Hát igen, akárhogy is számolom, 22 hónapig nem jártam, nem járhattam az utcán egyedül. De most ennek vége! Mától fogva Zemlényi Zoltán is fog járni Pest utcáin! Usgyi, ki a szabadba! Nincs, ami visszatarthatna!

Nem hinném, hogy el fogok esni, de ha esetleg mégis, akkor simán felállok, s mintha semmi se történt volna, folytatom az utam. Ez természetes...

A járás nem ment különösebben jól. Elég hülyén nézhettem ki, de végre úgy érezhettem magam, mint egy szokásos emberi alapjogokkal rendelkező honpolgár.

A Palast streetről befordultam az arra merőleges Pálffy György utcába. Ott, a Rockpalasttal egy vonalban található a Honvédelmi Minisztérium. Ez egy hatalmas fehér épület, melyet szigorú katonai őrizet vesz körül.

Nagyban járok az utca innenső oldalán, amikor a létesítmény oldaláról átjött egy katona.

- Tee, figyelj! Itt nem szabad járni! Máskor ne ezen az utcán gyere - mondta a katona kötelességének teljes tudatában. Én nagyon meglepődtem. De szólni nem tudok, mert beszédem az utcán jelen pillanatban alig hallható, ráadásul érthetetlen is. Láttam viszont, hogy a velem szemben álló katona nem lacafacázik, a hóna alá csap, s elvitet innen. Jobbnak láttam szó nélkül visszafordulni.

Ha ez így megy tovább, lehet, hogy először kitiltanak a

környékről. Ezt követően az V. kerületből. Utána a fővárosból, majd Pest megyéből, s végül Kossuth Lajos módjára emigrációba kényszerülök, el kell hagynom az országot.

*

Másnap, 1987. október 29., csütörtök. Mint minden átlagos napon, az unalom volt a porondon. Kelés, reggeli, iskola, iskola, iskola, aztán vettem a kabátom és - mint minden csütörtöki napon - a Damjanich utcában lévő logopédiai nyavalyatörés, majdan visszaslattyogás a Május 1. Úti Nyomorék Intézetbe, ahol tanulok, lakom, eszem, alszom. Ám a portás utánamszólt: „Zoli, itt van, megjelent a könyved!”

Én egy szó nélkül átvettem, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne. A portás elmondta, hogy többen jöttek, nekem akarták átnyújtani, de mivel én nem voltam itt, lerakták a portán, s mentek.

Máris húzok haza.

Itthon volt Umm. Nem is hallotta, amikor bejöttem. Besettenkedtem a szobába. Nagy büszkén elővettem a könyvet - Ummnak hamarosan itt a születésnapja -, odaadtam neki első fia első könyvét.

- Ebben a könyvben benne van az én szülinapi ajándékom neked!

Umm izgatottan lapozgatni kezdte. Én rámutattam az „ajándék”-ra: „Apának, Ummnak és Nullinak, akik a legtöbbet jelentik nekem!”

Umm a nyakamba borult, pityeregni kezdett, könnyes szemmel elmondta, hogy ilyen szép ajándéka még soha sem volt. Ummot rég

láttam ilyen boldognak.

Hát igen. Ez volt, amikor MEGJELENT AZ ELSŐ KÖNYVEM.

Azt hittem, hogy a könyvvel csoda fog jönni. Most, hogy már megjelent, rájöttem, tévedtem. A koszos utcák ugyanolyan koszosak, a kabátom nem lett tiszta, a járásom nem lett normális, a kisgyerekek ma is utánamfordulnak, az ősz nem lett nyár, a hideg nem lett meleg, de azért mégiscsak valahol büszkeség az, hogy MEGJELENT AZ ELSŐ KÖNYVEM.

1.

A könyv szerkesztését a Marcin kezdtük el. Pontosabban a Marcibányi téri Mozgássérült Intézetben, ahol '87 nyarat töltöttem. Nekem tetszett, hogy ilyen „komoly” dolgot csinálunk, ámbár nem sok értelmét láttam, mivel a már megírt lapokat vittem mindenhová büszkélkedni, de annyira nem tetszett senkinek. Volt, akinek odaadtam, bele se nézett, de utána mondta, hogy hű de jó. Más azt mondta, hogy ilyet ő is tudna írni...

A munka elég jó ütemben haladt, szívesen dolgoztam össze Mészöly Gáborral, mert láttam rajta, hogy szívvel-lélekkal együttműködik velem, és így aztán összehoztuk a témát.

Gábor barátja, Korniss Péter eljött a Rockpalastba fotózni. Annyira jó volt! Tényleg úgy érezhetem magam, mint valami híres ember. Áthívtuk Judy-ékat, itt van az egész család, Apa, Umm, Nulli meg ugye én.

Mi csak ott csellengtünk, a gép meg kattogott. Korniss Péter mondta, hogy jó velem együtt dolgozni,

mert csak úgy ontom a jobbnál jobb ötleteket...

Szeptember 3-án elkezdődött az iskola. Én ott büszkén elújságoltam mindenkinek, hogy meg fog jelenni a Hoppárézimi, meg minden, de senki se kérdezett róla, senkit sem érdekelt, amit mondtam, mindenki azt hitte, hogy csak hencegek. Bevittem a szerződést megmutatni. Erre mindenki elkezdte, hogy ilyen szart ő is tudna írni. Erre én nem tudtam mondani semmit.

*

Levelet kaptam egy valódi lánytól! Mindenki tudja, hogy engem eddig minden lány került. Hátha mostantól nem fognak kerülni!

- Lehet, hogy ez lesz az egyetlen levél - lépett fel Umm mint vészmadár.

„Kedves Zoli!”

Levéllal fordulok hozzád, remélem nem kötnek le a New York-i szereplések meg a PLÉ BOJ nyuszik,

hogy ne tudd elolvasni egy-két soromat.

Még idejében közlöm, hogy lány vagyok. A becenevem: JUICE.

A könyved alapján jó fej lehetsz, ezért kérném tanácsodat. De azt most még nem írom le, mihez.”

Majdnem kettéállt a fejem, úgy örültem.

Levelező barátnőm már van, bár azt sem tudom, hogy néz ki, de van.

„Előző életemben” a lányok terén nem voltam valami nagy bonviván.

Hetedik osztályos koromban, de akkor is csak az etikett miatt, elkezdtem járni egy osztálytársnőmmel, egy kismövésű, szemüveges, kissé bandzsa csajjal. Nade ez a járás elég nevetséges volt, abból állt, hogy időnként felmáztunk a mászóka tetejére és ott, mittudomén, megfogtuk egymás kezét. Sokat gondolkodtam, hogy milyen lenne megcsókolni, de aztán a sok gondolkodásnak az lett a vége, hogy hagytam az egészet a francba.

A kenu edzésen is voltak szép lányok, de én egy igen félszeg ember voltam, nem mertem semmit kezdeményezni, megvártam, míg a lány szól elsőnek.

Nagy meglepődésemre egy lány tényleg írt nekem egy levelet, de én, jámbor ember lévén, vele is megrekedtem a mászókás szinten.

Jött '84 nyara, amikor már tényleg „nagyfiú” voltam. Ez, mondjuk nem látszott meg a szerelmi sztorijaimon, ugyanis nem voltam képes megcsókolni Szilvit, pedig minden jó tálalva volt: csendes, elhagyott Balatonpart, félhomály, naplemente, lágy déli szellő, minden, ami kell.

Szörnyű...azt hiszem, százszor is megcsókoltam volna, ha valaki akkor megsúgja nekem a jövő titkait.

Igen. Én a hiedelmekkel ellentétben, vesztes típus voltam. Senki sem tudta értékelni az értékeimet. De én legalább próbálkoztam. Abban biztos voltam, hogy egyszer bejön, de azt, hogy ez éppen egy könyv formájában fog valóra válni, nem sejtettem.

Elképzeltem magam, mint canoe-olympicon, mint great rockdrummer, mint világszerte keresett rajzművész, de az íráság meg sem fordult a fejemben.

Én jóval a baleset után kívántam meg igazán a lányokat, akik elvileg már lehettek volna az enyéme. A gyakorlatban viszont én egy olyan kreatúra lettem, de olyan, akit a lányok nemhogy megkívánni, de még

elfogadni sem voltak hajlandóak. Ezen nem is lehet csodálkozni.

A magam módján lázadozni próbáltam ez ellen, de mit tud lázadozni egy tolókosiban ülő, beszélni nem tudó, béna keze, idomtalan teste, torz grimaszba vágott arca miatt visszataszító, emberre is csak nagy jóindulattal emlékeztető valaki, akinek szájából bugyog a nyál, és csak nyöszörög, artikulátlan hangokat hallat... Mit?

Csoda, hogy mindenki undorodott tőlem? Hogy senki sem jött el vigasztalni, vagy akármi? Hogy Fezó kivételével minden barátom és barátnőm cserben hagyott? De én nem akartam elfogadni. Azt hittem, hogy még vissza tudom könyörögni őket. Én sosem tudtam meglenni egymagamban, ezt mindenki tudta, mégse jöttek vissza mellém. Ummék mondták, hogy ne alázkodjak meg előttük, de én mégis visszamentem a Szinyeibe, így, rokkantan, s nem akartam meglátni, hogy nem kellek nekik.

Fezó annak idején fekete bárány volt az iskolában, de iskolán kívül is. Szüleim nem nézték jó szemmel, hogy vele barátkozom, nem kedvelték Fezót, majd el is tiltottak tőle. A baleset után ő keresett meg először, és miközben az összes többiek lemorzsolódtak, ő maradt egyedül mellettem. Ezért

hamarosan Ummék is megszerették, és már ők is szívesen látták, ha jön.

De a lányok továbbra se jöttek. Hiába próbálkoztam a közelükbe kerülni, csak a tömör utálatot éreztem belőlük, vagy aki nem is undorodott tőlem annyira, legfeljebb mint szerencsétlent szeretett... Ezt is meg lehet érteni.

De nekem is emberi érzéseim vannak! Nekem is jár, ami másnak jár! De senkinek sem kellettem. Szörnyű időket éltem át. Egyszerűen eltorzultak a vágyaim. Nekem még Fezó is eszembe jutott a reménytelenségben...

2.

Még a nyári „szünetben” két hetet újra az Otromba Ordenáré Rókatenyésztők Imatanszékén kellett töltenem. Ezt jelenti az OORI. Nem fűztem hozzá sok reményt, de azt azért reméltem, hogy szabadon változtathatom a helyem az egész Rókatenyészet területén. Erre az első torna után Laczkó tanár úr, az emberek jótevője visszakísért a pavilonhoz, és azt mondta, hogy egyedül semmiképp se közlekedhetek.

De aztán kiderült, hogy mégsem eszik olyan forrón a kását.

Másnap a tornateremben megpillantottam egy helyes néger kislányt. Együtt labdáztunk, majd óra után odamentem hozzá és suttogó hangon megkérdeztem tőle:

- Mi... a... ne-ved?

Ő azt mondta: „Mona”.

Nagy izgalommal vártam a másnapi találkozást.

Másnap eljött a tornára, végig őt néztem. Látszott

rajta, hogy idősebb nálam, de ez úgyse sokat számít. Néztem, csak néztem bambán. Kondis Ildi, a tornatanár odajött hozzám. Oldalbalökött, hogy figyeljek a tornára is. Az óra végén odamentem Ildihez, megkérdeztem tőle, hogy Mona hányas pavilon lakója.

- Egyes pavilon! - mondta Ildi.

Én már többször feküdtem az egyes pavilonban, mivel ott a műtő, de gyalog még sohasem voltam ott, így fogalmam se volt, hogy kell odamenni. Sebaj! Valahogy csak eljutok odáig.

Hogy, hogy nem, pont aznap jött Nulli, hozott nekem egy Pink Panther jelvényt. (Pink Panther, azaz a Rózsaszín Párduc amerikai rajzfilm közkedvelt hőse. Én Pink Panther rajongó vagyok.) Ott maradt velem egy darabig, de amikor indult haza, én is vele tartottam. A kijárat elég messze van, de annyira semmi sem lehet messze, hogy én ne tudnék odáig elmenni.

Nulli búcsúzólul feltűzte az ingemre a Pink Panther jelvényt, ő arra, én erre. Perceken belül az egyes pavilon előtt álltam. Megmondom őszintén, nem gondoltam volna, hogy ilyen hamar összefutok Monával.

A folyosón Ő jött velem szembe. Ha még nem mondtam volna, mankóval. Köszöntünk, majd beinvitált a szobájába. Ott feküdt egy másik lány, aki inkább nézhető asszonynak, de azt mondta, hogy tegezhetem. Őt Cherrynek hívják, ő tanítja Monát magyarul.

Cherry úgy beszélni Mona, hogy csak neki ismer szó mond. Cherry kérdez „Mi te név?” Én gondolkozni, saját nevem mondani nehéz. Mondani „Paul”. Cherry úgy beszélni nekem, mint Mona. Cherry rám mutat, mondja, Mona „Ő Paul”. Cherry, Mona és Paul beszélni minden. Paul lenni boldog. Paulnak tetszeni Cherry, Mona hogy beszélni. Paul mondani, amit szív akar. Cherry mesélni Paul, mi van ő, mi van Mona. Mona jönni Guinea. Neki apa lenni miniszter Guinea. Mona apa hallani Magyarország jó, OORI jó, dr. Kapitány jó, ő elhozni Magyar-Magyarország, dr. Kapitány megműteni Mona láb, dr. Kapitány lenni hír Afrika, Franciaország, Anglia, Európa. Mona mutatni Paul jelvény, Mona nevetni, Paul nevetni. Paul mondani rövid, mi történt vele. Paul mondani „semmi baj”. Paul mondani ő 17. Mona 25. Cherry 35. Cherry, Mona, Paul lenni barát. Lenni jó barát. Sok idő, Paul elkészönni és elmenni.

Aznap egyre csak Mona és Cherry járt az eszemben. Ők az első betegtársak, akikkel szorosabb érzelmi

kapcsolat alakult ki. Éreztem, hogy tiszta szívemből szeretem őket, megfogadtam, hogy senkinek nem fogom ezt elmondani. Féltettem e barátságot, féltékeny lettem Monára és Cherryre. Cherry magyar és tud rendesen is beszélni, de egyszerűen nem akartam neki szólni, hogy nekem mondhat, amit akar, annyira tetszett, ahogy mi így „beszélni”.

Másnap siettem a tornaterembe. Mona jött szembe. Köszönt, én azt hittem, rosszul hallok. Azt mondta: „Szia Paul!” Ez annyira jólesett nekem, hogy el sem tudom mondani.

Milyen boldogság Paulnak lenni!

A hetes pavilonról - az enyémről - annyit hogy ott általában a féllábúak tartózkodnak, mindenki hülyének néz, de ezzel nem tudnak túlságosan felizgatni. A kaja ehetetlen és kevés. (Bár ha ehetetlen, akkor kevés is elég. A szerző).

A kondi után azonnal elindultam az egyes pavilon felé.

Tudtam, hogy ott megértő fülekre fogok találni, mint sehol másutt. Nekem oda kb. negyedóra az út. Amint beléptem a folyosóra, hallottam „Szia Paul!” A furcsa csak az volt, hogy az engem köszöntő hangban nem ismertem fel sem Monát, sem Cherryt.

Egy kis prücsök volt az. Ez marhajó – gondoltam és bementem Cherryék szobájába.

- Szia Paul! – mondták a lányok. Mona kérdezni „Paul milyen volt a torna?” Paul mondani „jó” Cherry mondani Mona „Mona ma is labda Paul?” Cherry, Mona és Paul nevetni. Ők lenni vidám. Cherry mesélni Paul, Cherry és Mona mindig nézni Rózsaszín Párduc. Mona mondani „én lenni rózsaszín párduc”, Cherry mondani „Neem, Mona, Te lenni fekete párduc!” Mona mutatni ő, kar, mondani „Nem fekete, barna!” Cherry, Mona Paul nevetni. Mona mondani, ő nem lenni szép, barna nem szép. „Cherry adni én te bőr!” Cherry nevetni „Szólni dr. Kapitány, plasztika!” Paul mondani „Mona szép!” „Paul szeretni Mona!” Paul odaadni jelvény Mona, Mona adni Paul puszi. Cherry mondani Paul, holnap jönni látogató Cherry, látogató Mona. Paul menni.

Folyosó Prücsök mondani „Szia Paul!”

Paul más lett, mint én. Egészen másképp viselkedem, ha Paul, és egészen másképp, ha Zemlényi Zoltán vagyok. Tisztára úgy éreztem magam, mint Doctor Jekyll és Mister Hyde, csak persze nem úgy.

Mint Paul átadtam magam az érzelmeimnek, azt tettem, amit a szívem akart.

Délután alig álltam a lábamon, de azért elindultam, a szívem az egyes pavilon felé húzott. Odaérve Monát már messziről megláttam. Ült a padon, mellette egy másik egyén. Cherry nem lehet, hiszen neki feküdnie kell a szobában. Nem mozdulhatott onnan már több hónapja. De közelükbe érve mégis Cherry alakját láttam kirajzolódni. Csodálkozva közelítettem hozzájuk.

Mondtam „Szia Cherry, szia Mona!” „Szia Paul!” Cherry vidám. „Ma mondani gyógytornász, lábra állhatok és kijöhetek!” Paul kérdezni Mona „Hol voltál délelőtt?” Mona mondani „Ma mondani gyógytornász, én menni keret, nem menni torna.” Paul gondol „Olyan jó, hogy süt a nap, és mi barátok vagyunk!” Paul mondani, ő szeretni itt lenni.

Következő alkalommal este mentem Monáékhoz. Na, ezt nem kellett volna! Késő volt, zavartam őket. Megharagudtak rám. Lesütött szemmel hallgattam Cherry szavait. De kiderült, nem csak az a baj, hogy most jöttem, hanem az is, hogy múltkor, amikor olyan fáradt voltam, elestem. Cherry mondta:

- Doktor Réti látta, hogy elestél, és azt mondta: többször nem jöhetsz ide. Monával majd

találkozol a tornateremben, de ide nem szabad jönnöd!

Értem. Már ott sem voltam. Ja, még Monától elbúcsúztam, ő nagyon egzotikus pusztit tud adni.

Amikor visszaértem a heteshez, kiültem a teraszra, próbáltam másra gondolni. Nem volt nehéz, mert körülvettek a fiúk, akik hülyének néznek. A fiúk öten vannak, és ötüknek van össz-vissz két lába. A hetes pavilon már csak ilyen.

Másnap a tornán újból találkoztam Monával. Még mindig Paulnak hív.

De ez a Paul már nem az a Paul.

3.

Megyek a streeten, erre ott a Blahán mi látok? Az aluljáróban már lehet kapni a HOPPÁRÉZIMI-t!!! Nulli azt mondta, milyen csuda lesz, majd ő bemegy egy könyvesboltba, „Eeegy HOPPÁRÉZIMI-t kérek!” – fogja mondani, s nem fognak ránézni, mint valami hülyére, hanem odaadják neki ezt a sárga színű könyvet.

Fezó büszke. Naná, hogy büszke, a Hoppárézimi-t ő találta ki. Vajon gondolta volna ezt, amikor '83 körül minden második szava az volt, hogy hoppárézimizáré? Mindenesetre ez a mondása kétségtelenül kiemelkedik az összes többi közül. Éljen Fezó, és a HOPPÁRÉZIMI!